

[Fibiger.]

ting er, at understøttelsen bør være højest, hvor der er mest at bruge den til, altså for forsørgere fremfor de unge ikke-forsørgere. Det tredje er spørgsmålet om karenstiden. Her mener vi, at hvis der er tale om arbejdere, der har sæsonarbejde, og de netop i anledning af, at deres arbejde er sæsonarbejde får en større arbejdsløn, må de også finde sig i, at de har en længere karenstid, når de er arbejdsløse udenfor den sæson, hvor deres arbejdstid ligger.“

Jeg må sige, at jeg er enig med mit partis ærede ordfører i de betragtninger, han dengang fremsatte, og vi står på det samme standpunkt i dag. Det forbavtede mig derfor, at det ærede medlem hr. Leonhard Hansen kan sige, at det er nødvendigt at hæve understøttelsen for ikke-forsørgere op til det samme beløb, som forsørgere modtager. Det må da virkelig være naturligt, at den, der er familieforsørger og har mange børn, får en betydeligt større arbejdsløshedsunderstøttelse end de unge mennesker, som ikke er forsørgere, og jeg synes, det princip, der i denne henseende er fastsat i arbejdsløshedsloven, er udmærket.

Jeg har egentlig ikke mere at sige udover, at vi selvfølgelig vil være med til at drøfte sagen i et udvalg og se, om der kan være ting at rette; men hovedprincippet, således som det her er udtrykt, kan vi ikke være med til.

Med hensyn til venstres lovforslag, som i virkeligheden går ud på at give Kristelig Arbejdsløshedskasse statsanerkendelse, må jeg sige, at den debat, der blev ført herom i fjor, var meget langvarig og meget indgående, og udvalgsarbejdet førte ikke til noget. Det eneste, der blev gennemført, var, at de klitarbejdere, der var blevet afskediget, igen kom i deres pladser, i hvert tilfælde indtil videre. Nu er forslaget fremsat igen, og det er naturligt, det er fremsat, for jeg mener, det bør være sådan, at alle landets borgere, alle arbejdere, kan få del i de goder, som ydes af stat og kommuner også igennem arbejdsløshedskasserne. Hvorfor skulle den omstændighed, at en kasse omfatter hele landet, forhindre, at dens medlemmer kan få del i statsunderstøttelsen og statsanerkendelsen? Det begriber jeg ikke. Der skulle her i landet, hvor der er trosfrihed, være

adgang for den, der af religiøse grunde vil have sin egen kasse, til at få den samme understøttelse af staten som andre. Det er mig ubegribeligt, at der er nogen, der kan have noget imod det. Jeg håber inderligt, at det må lykkes i denne vinter at nå et resultat, sådan at kassen kan fortsætte uden at skulle forfølges, men at den rent lovmæssigt kan arbejde og blive anerkendt af rigsdagen og få statsanerkendelse og stats-tilskud. Det vil vi fra mit partis side sætte meget ind på i denne vinter.

Jeg vil gerne sige til det socialdemokratiske medlem, som eventuelt bliver valgt til formand for det udvalg, som skal arbejde med denne sag, at det er ikke rigtigt og ikke demokratisk, at man bare indkalder til et møde, hvorpå der bliver forlangt oplysninger, og så forresten ikke gør mere ved sagen. Det kan man ikke være bekendt. Man må forhandle sagen til ende, og så må det afgøres her i salen, om forslaget skal blive til lov eller ikke. Vi kan ikke have, at man går frem på den omtalte måde med et forslag, som er fremsat fra privat side. Man bør se at nå et resultat, og jeg anbefaler meget, at man prøver derpå.

Lars Clausen: På mit partis vegne vil jeg gerne sige, at vi kan gå med til at ændre enkelte regler i loven af 24. juli 1942, da kontrollen og tilsynet naturligvis må være så effektive som muligt. Det er såvel arbejdere som arbejdsgivere bedst tjent med. Men der må ikke på nogen måde slækkes på kontrollen, den skal være så fyldestgørende som mulig, for at tilliden vedblivende kan være tilstede.

Jeg har i en årrække været formand for et kommunalt beskæftigelsesudvalg og har som sådan haft lejlighed til at konstatere de vanskeligheder, der er ved at kontrollere, om et medlem arbejder, samtidig med at han bliver stemplet. Skal misbrug helt undgås, må arbejdskammeraterne og arbejdsgiverne hjælpe med til at føre den fornødne kontrol, vi er jo ikke alle engle.

Der er enkelte punkter, vi må se på i udvalget, og det gælder især spørgsmålet om kontrollisterne, som vi får fra arbejdsanvisningskontorerne. Disse lister er tilbøjelige til at blive for gamle, inden de når ud, og derved mister de den værdi, som de skulle have for os. Jeg mener ikke, at man kan